

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΦΕΣΕΩΝ

ΣΤΕ

Φ

Αριθμός απόφασης

10388/2019

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από την Δικαστή Ευτυχία Μπελενιώτη, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου, και από την Γραμματέα Ηλέκτρα Καβρουλάκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 20 Απριλίου 2018, για να δικάσει την υπόθεση:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ: ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής (Λ. Κηφισίας αρ. 99) και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας δικηγόρου της Ισαβέλλας Παναγοπούλου βάσει δήλωσης, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 242§2 ΚΠολΔ, που κατέθεσε το υπ' αριθμ. Π1338636/2018 γραμμάτιο προκαταβολής εξόδων και εισφορών του Δ.Σ. Αθηνών.

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ: _____

_____ ο οποίος παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας δικηγόρου του Δήμητρας Κουφογιάννη βάσει δήλωσης, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 242§2 ΚΠολΔ, που κατέθεσε το υπ' αριθμ. Π1340419/2018 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ. Αθηνών.

Ο εφεσβλητος άσκησε ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου τη με αριθμό κατάθεσης 1886/2011 αγωγή, επί της οποίας εκδόθηκε η 1542/2014 οριστική απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου, που την έκανε δεκτή. Κατά της ανωτέρω απόφασης η εκκαλούσα άσκησε στη Γραμματεία του εκδόσαντος την ως άνω απόφαση Δικαστηρίου τη με αριθμό κατάθεσης 120/12.3.2015 έφεση, αντίγραφο της οποίας κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με γενικό αριθμό κατάθεσης 42663/2015 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 1009/2015, προσδιορίστηκε να συζητηθεί στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και εγγράφηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιες δικηγόροι των διαδίκων, κατόπιν δηλώσεών τους που έγιναν σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 242§2 ΚΠολΔ, δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο, αλλά προκατέθεσαν έγγραφες προτάσεις.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Η κρινόμενη, με αριθμό κατάθεσης 120/12.3.2015, έφεση της εναγόμενης της με αριθμό κατάθεσης 1886/2011 αγωγής του εφεσβλητου κατά της 1542/2014 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, που την έκανε δεκτή, ασκήθηκε νομότυπα, εμπρόθεσμα και γενικώς παραδεκτά (άρθρα 17Α, 495§1, 511, 513§1 περ. β', 516, 517, 518§1 ΚΠολΔ), δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση επιδόθηκε στην εναγόμενη στις 19.2.2015 (βλ. σχετική επισημείωση της δικαστικής επιμελήτριας Ελένης Καπότου στο αντίγραφο της εκκαλουμένης που προσκομίζει η εκκαλούσα). Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω, κατά την (ίδια) ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 664 - 676 ΚΠολΔ, ως ίσχυαν κατά το χρόνο άσκησης της έφεσης), ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της, κατ' άρθρο 533§1 ΚΠολΔ.

Με την αγωγή του, επί της οποίας εκδόθηκε η εκκαλουμένη, ο ενάγων ισχυρίστηκε ότι η εναγόμενη, στην οποία εργαζόταν με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου και από το έτος 2006 ασκούσε καθήκοντα Προϊσταμένου, κατά παράβαση της από 16.5.1995 Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας που υπογράφηκε από την εναγόμενη και την Ο.Μ.Ε.-Ο.Τ.Ε., κατά τα έτη

DE

D

2008 και 2009 του κατέβαλε μειωμένα τα προβλεπόμενα από την ως άνω Ε.Σ.Σ.Ε. έξοδα κίνησης και παράστασης, προβαίνοντας σε παρακρατήσεις φόρου εισοδήματος και ασφαλιστικών εισφορών επ' αυτών, ζητούσε δε να υποχρεωθεί η εναγόμενη να του καταβάλει για την ως άνω αιτία το συνολικό ποσό των 19.671,98 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από το τέλος του έτους που κάθε επιμέρους κονδύλιο κατέστη απαιτητό, και να καταδικαστεί η εναγόμενη στην δικαστική του δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο η αγωγή είναι πλήρως ορισμένη, ενώ ο συντελεστής υπολογισμού του παρακρατηθέντος φόρου δεν αποτελεί αναγκαίο περιεχόμενό της, αλλά το ύψος αυτού συνιστά αντικείμενο απόδειξης, απορριπτομένου του σχετικού τέταρτου λόγου της έφεσης. Επίσης, απορριπτέος τυγχάνει και ο πέμπτος λόγος της έφεσης, με τον οποίο η εναγόμενη ισχυρίζεται ότι δεν νομιμοποιείται παθητικά, αφού υπεύθυνος για την επιστροφή τυχόν μη νόμιμα παρακρατηθέντος φόρου είναι το Ελληνικό Δημόσιο, καθόσον με βάση τους αγωγικούς ισχυρισμούς είναι υπόχρη για την ικανοποίηση της ένδικης αξίωσης, η άσκηση της αγωγής σε βάρος της την νομιμοποιεί παθητικά, ενώ αποτελεί αντικείμενο απόδειξης η τυχόν ύπαρξη νόμιμου λόγου ευθύνης της. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλούμενη απόφασή του, έκανε δεκτή την αγωγή, κατά δε της απόφασης αυτής παραπονείται η εναγόμενη και ήδη εκκαλούσα για εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητεί δε την εξαφάνισή της, προκειμένου να απορριφθεί η αγωγή.

Κατά μεν το άρθρο 4 παρ. 1 του κυρωθέντος με το Ν. 2238/1994 Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος: "Εισόδημα στο οποίο επιβάλλεται ο φόρος είναι το εισόδημα που προέρχεται από κάθε πηγή ύστερα από την αφαίρεση των δαπανών για την απόκτησή του...", κατά δε το άρθρο 45 του ιδίου Κώδικα: "Εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες είναι το εισόδημα που προκύπτει κάθε ένα οικονομικό έτος από μισθούς, ημερομίσθια, επιχορηγήσεις, επιδόματα, συντάξεις και γενικά από κάθε παροχή που χορηγείται περιοδικά με οποιαδήποτε μορφή είτε σε χρήμα είτε σε είδος ή άλλες αξίες για παρούσα ή προηγούμενη υπηρεσία ή για οποιαδήποτε άλλη αιτία το οποίο αποκτάται από μισθωτούς γενικά και συνταξιούχους... 2... 3... 4. Δεν θεωρείται εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες και δεν υπόκειται σε φόρο α) η αποζημίωση που παρέχεται σε υπαλλήλους

επιχειρήσεων και ελευθέρων επαγγελματιών για δαπάνες υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί, εφόσον αποδεικνύεται η καταβολή τους από τα σχετικά παραστατικά στοιχεία που προβλέπονται από τις διατάξεις του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων. Προκειμένου για αποζημιώσεις υπαλλήλων του Δημοσίου, που παρέχονται με διάταξη νόμου κατ' αποκοπή για κάλυψη δαπανών ειδικής υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί, εξαιρείται της φορολογίας ποσοστό πενήντα τοις εκατό (50%) εκτός εάν ο δικαιούχος αποδεικνύει δαπάνες μεγαλύτερου ποσού με βάση στοιχεία του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων...". Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι σε φόρο εισοδήματος υπόκειται κάθε εν γένει παροχή σε χρήμα ή σε είδος, εφόσον δίνεται σε αντάλλαγμα της παρεχόμενης εργασίας, όχι όμως και εκείνη που παρέχεται για την κάλυψη δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε ο μισθωτός προς το συμφέρον του εργοδότη για την εκτέλεση της εργασίας που του ανατέθηκε ή για την καλύτερη διεξαγωγή της, έστω και αν από την παροχή αυτή ωφελείται έμμεσα ο μισθωτός. Εξάλλου, με τις διατάξεις της από 16-5-1995 Ε.Σ.Σ.Ε. μεταξύ της εναγόμενης και της ΟΜ.Ε.-Ο.Τ.Ε., οι οποίες έχουν κανονιστική ισχύ, καταργήθηκε από την έναρξη ισχύος αυτής, την 1^η-6-1995, το επίδομα ευθύνης θέσης και η αποζημίωση παράστασης που καταβαλλόταν στους προϊσταμένους υπηρεσιακών λειτουργιών στάθμης τομέα και άνω ως οικειοθελής και πρόσθετη παροχή, σύμφωνα με αποφάσεις του Δ.Σ. της εναγόμενης και τον όρο 25 της από 7-3-1990 Ε.Σ.Σ.Ε., ορίσθηκε δε ότι από την ημερομηνία αυτή (1-6-1995) στους προϊσταμένους των αναφερομένων λειτουργιών χορηγούνται έξοδα κίνησης και παράστασης, κλιμακούμενα, όπως ορίζεται κατά βαθμό και θέση, στα αναφερόμενα χρηματικά ποσά. Τα έξοδα αυτά, κατά τους όρους της εν λόγω Ε.Σ.Σ.Ε.: "2. ... είναι οικειοθελής παροχή, δεν αποτελούν τακτικές αποδοχές και ο Ο.Τ.Ε. επιφυλάσσει σ' αυτόν ρητά το δικαίωμα ανάκλησής τους. 3. Δεν υπολογίζονται στα δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα, καθώς και στο επίδομα αδείας. 4. Χορηγούνται αποκλειστικά και συνδέονται υποχρεωτικά με την πραγματική άσκηση των υπηρεσιακών τους καθηκόντων προς αντιμετώπιση των εξόδων φιλοξενίας των επισκεπτών, συμμετοχής τους ως εκπροσώπων του Ο.Τ.Ε. στις διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, των εξόδων κίνησής τους κ.λπ. 5. Για κάθε ημέρα απουσίας για οποιοδήποτε λόγο ή αποχής δικαιούχου προϊσταμένου από τα υπηρεσιακά του καθήκοντα, περικόπτεται το 1/30 των ανωτέρω εξόδων και χορηγούνται στο

νόμιμο αναπληρωτή του...". Εξάλλου, με το άρθρο 24 παρ. 1 περ. α, β του Κανονισμού Περίθαλψης του Ταμείου Ασφάλισης Προσωπικού Ο.Τ.Ε., ο οποίος κυρώθηκε με το Β.Δ. 244/1966, ορίζεται ότι στους πόρους και προσόδους του κλάδου ασθενείας του Ο.Τ.Ε. περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, και: "α. Η ασφαλιστική εισφορά του εργοδότη εκ 7,5% επί των πάσης φύσεως αποδοχών των ασφαλισμένων. β. Η ασφαλιστική εισφορά των ασφαλισμένων ανέρχεται από 1.6.1990 σε ποσοστό δύο στα εκατό (2%) επί των συνολικών μηνιαίων αποδοχών του υπαλλήλου και από 1.1.1991 σε ένα και εβδομήντα πέντε στα εκατό (1,75%)". Κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου: "Ως αποδοχαί εφ' ων υπολογίζονται αι κατά την ανωτέρω παράγραφον υπό στοιχ. α, β και δ ασφαλιστικά εισφοραί νοούνται πάσαι αι παγίως και περιοδικώς ή εκτάκτως γενόμεναι υπό του εργοδότη προς τον εργαζόμενον χρηματικά παροχαί. Εν τη εννοία των αποδοχών περιλαμβάνονται πλην της καθ' εαυτήν αντιμισθίας και τα συμπαραμαρτούντα επιδόματα οικογενειακών βαρών, βαθμού, θέσεως, ειδικότητας, πολυετίας κλπ. Εις τας τακτικάς αποδοχάς περιλαμβάνονται αι χρηματικά παροχαί Χριστουγέννων και Πάσχα. Επίσης και ειδικώς προκειμένου περί του υπολογισμού των ασφαλιστικών εισφορών δια τον Κλάδον Ασθενείας εν τη εννοία των αποδοχών περιλαμβάνονται και αι αμοιβαί λόγω υπερωριακής απασχολήσεως και υπεραποδόσεως ως και πάσα πρόσθετος αμοιβή δι' απασχόλησιν κατά τας Κυριακάς και εξαιρεσίμους και διά νυκτερινήν εργασίαν". Τέλος, σχετικά με την είσπραξη πόρων του κλάδου ασθενείας, στο άρθρο 25 παρ. 1 περ. α του ίδιου Κανονισμού ορίζεται ότι: "Η ασφαλιστική εισφορά των εργαζομένων δι' εαυτούς και τα τυχόν ασφαλιζόμενα μέλη της οικογενείας, παρακρατείται υπό του εργοδότη κατά την πληρωμήν εις αυτούς, των αποδοχών ή παντός άλλου ποσού εφ' ου υπολογίζεται κατά τας διατάξεις του άρθρου 24 ασφαλιστική εισφορά διά τον Κλάδον Ασθενείας, ομού δε μετά της βαρυνούσης τον εργοδότην εισφοράς κατατίθεται εις ίδιον παρά Τραπέζην λογαριασμόν του Κλάδου Ασθενείας μέχρι της εικοστής του επομένου της γενομένης πληρωμής μηνός συμφώνως προς τας διατάξεις του α.ν. 1611/1950 ως ούτος τροποποιηθείς ισχύει σήμερον". Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι τα καταβαλλόμενα από 1-6-1995 και εφεξής στους προϊσταμένους υπηρεσιακών λειτουργιών της εναγόμενης έξοδα κίνησης και

παράστασης δεν αποτελούν μισθολογική παροχή που καταβάλλεται σ' αυτούς ανεξαρτήτως της άσκησης των καθηκόντων τους ως αντάλλαγμα της εργασίας τους και δεν υποβάλλονται σε φόρο εισοδήματος και ασφαλιστικές κρατήσεις υπέρ κλάδου ασθένειας του Τ.Α.Π.-Ο.Τ.Ε., αλλά, αντιθέτως, αποτελούν ανακλητή οικειοθελή παροχή της εναγόμενης, συνδεδεμένη οπωσδήποτε με την πραγματική άσκηση των καθηκόντων προϊσταμένου, που σκοπό έχει να αντιμετωπίσει δι' αυτής ο ασκών τέτοια καθήκοντα υπάλληλος τις δαπάνες φιλοξενίας επισκεπτών της εναγόμενης και τα έξοδα κίνησης και παράστασης αυτού ως εκπροσώπου της στις διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, ανεξαρτήτως του ύψους τους (ΟΛΑΠ 11/2007, 12/2007, ΑΠ 1140/2013, όλες σε Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Τα πιο πάνω δεν αναιρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 15 παρ. 1, 4 εδ. α και 18 παρ. 2 του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων που κυρώθηκε με το Π.Δ. 186/1992, με τις οποίες ορίζονται τα εξής: "Ο επιτηδευματίας που τηρεί βιβλία οποιασδήποτε κατηγορίας και τα πρόσωπα της παραγράφου 3 του άρθρου 2 του Κώδικα αυτού για κάθε δαπάνη που αφορά την άσκηση της επιχείρησης του ή την εκτέλεση του σκοπού τους, αντίστοιχα, για την οποία ο δικαιούχος δεν υποχρεούται στην έκδοση στοιχείου του Κώδικα αυτού, εκδίδει διπλότυπη απόδειξη δαπάνης" (άρθρο 15 παρ. 1). Όταν καταβάλλονται μισθοί, ημερομίσθια ή άλλες παροχές σε μισθωτούς δύναται, αντί της έκδοσης απόδειξης δαπάνης, να συντάσσεται κατάσταση στην οποία υπογράφουν οι δικαιούχοι για τα ποσά που λαμβάνουν (άρθρο 15 παρ. 4 εδ. α). Κάθε εγγραφή στα βιβλία, που αφορά συναλλαγή ή άλλη πράξη του υποχρέου, πρέπει να στηρίζεται σε στοιχεία που προβλέπονται από τις διατάξεις του Κώδικα αυτού ή σε δημόσια έγγραφα ή σε άλλα πρόσφορα αποδεικτικά στοιχεία" (άρθρο 18 παρ. 2) (βλ. ΑΠ 566/2016 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ).

Από την εκτίμηση όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν νόμιμα, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, αποδεικνύονται πλήρως τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων προσλήφθηκε από την εναγόμενη με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου στις 7.7.1976. Κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του και λόγω της άριστης γνώσης των τεχνικών τηλεπικοινωνιακών θεμάτων, αλλά και θεμάτων μάνατζμεντ, τοποθετήθηκε ως προϊστάμενος Υποδιεύθυνσης της εναγόμενης από 1.1.2006

.....

έως 31.12.2009, λαμβάνοντας την προβλεπόμενη βάσει της από 16.5.1995 Ε.Σ.Σ.Ε. αποζημίωση εξόδων κίνησης και παράστασης για τους προϊσταμένους τμήματος και υποδιεύθυνσης, μειωμένη, όμως, κατά τα ποσά που αντιστοιχούν στο φόρο εισοδήματος και στις ασφαλιστικές εισφορές υπέρ Τ.Α.Π. - Ο.Τ.Ε. Συγκεκριμένα, για το 2008 η εναγόμενη παρακράτησε το ποσό των 9.164,12 ευρώ και για το έτος 2009 το ποσό των 10.507,86 ευρώ, ήτοι συνολικά το ποσό των 19.671,98 ευρώ, όπως έκρινε η εκκαλουμένη και η κρίση της δεν προσβάλλεται με ειδικό λόγο έφεσης. Το παραπάνω όμως ποσό αντισυμβατικά παρακρατήθηκε από την εναγόμενη κατά την πληρωμή του μισθού του ενάγοντος και δεν του αποδόθηκε, παρά την εκπεφρασμένη και αδιαμφισβήτητη βούληση αμφοτέρων των συμβαλλομένων να δίδονται τα ποσά αυτά για την καλύτερη εξυπηρέτηση των αναγκών της επιχείρησης και να συνδέονται άρρηκτα με την πραγματική άσκηση των καθηκόντων. Σύμφωνα δε με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη, τα εν λόγω έξοδα κίνησης και παράστασης δεν αποτελούν μισθολογική παροχή που καταβάλλεται στους μισθωτούς ανεξαρτήτως της άσκησης των καθηκόντων τους, ως αντάλλαγμα της εργασίας τους, και, ως εκ τούτου, δεν υποβάλλονται σε φόρο εισοδήματος και ασφαλιστικές κρατήσεις υπέρ κλάδου ασθένειας του Τ.Α.Π.-Ο.Τ.Ε., απορριπτομένου του πρώτου λόγου της έφεσης, με τον οποίο η εναγόμενη ισχυρίζεται το αντίθετο. Περαιτέρω, η υποχρέωση της τελευταίας να προβαίνει σε νόμιμες κρατήσεις φόρου μισθωτών υπηρεσιών υφίσταται μόνο για τις παροχές που δίδονται σε αντάλλαγμα εργασίας και όχι για παροχές που προορίζονται για ανάλωση κατά την ενάσκηση καθηκόντων και εξυπηρετούν τις λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης, απορριπτομένου του περιλαμβανόμενου στον δεύτερο λόγο της έφεσης ισχυρισμού της ότι ήταν εκ του νόμου υποχρεωμένη προς τούτο. Τέλος, απορριπτέοι τυγχάνουν ο περιεχόμενος στον τρίτο λόγο της έφεσης ισχυρισμός της εναγόμενης ότι ο ενάγων συντέλεσε από αποκλειστικά δικό του πταίσμα στη ζημία του, διότι, αν και γνώριζε τις επίδικες κρατήσεις, δεν τις αμφισβήτησε ενώπιον των αρμόδιων φορολογικών αρχών και του Τ.Α.Π. - Ο.Τ.Ε. και δεν διεκδίκησε την επιστροφή τους, καθώς τυχόν συντρέχουσα ευθύνη του Ελληνικού Δημοσίου ή του ασφαλιστικού φορέα του ενάγοντος δεν αποκλείει την ενδοσυμβατική υποχρέωση της εναγόμενης να μην

προβεί στις ως άνω παράνομες κρατήσεις. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, και μη υπάρχοντος άλλου λόγου προς εξέταση, πρέπει να απορριφθεί η έφεση ως ουσία αβάσιμη, ενώ τα δικαστικά έξοδα του εφεσβλητου για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της εκκαλούσας, λόγω της ήττας της (άρθρα 176, 183, 189§1, 191§2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

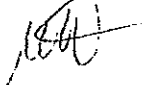
ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ κατ' ουσία την έφεση.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εκκαλούσα στην καταβολή της δικαστικής δαπάνης του εφεσβλητου για τον δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας, την οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων πενήντα (350) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα, παρουσία της Γραμματέα της έδρας, απόντων των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους, στις 4 Σεπτεμβρίου 2019.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

